

Imaórák

29.

Várakozás, vágyakozás...

2023. január

...Hiába hoznék most megint
szagos mirhát, illatos áloét,
buzgalmamon már arany sem segít.

Te engem vársz. A szívemet.
Enélkül még a minden is kevés.
Emészt a vágy: találkoznom Veled...

Gerzsenyi Sándor: Karácsony küszöbén

Ajánlás:

Adventben a Jézussal való találkozásra készülünk: a karácsonykor ünnepezt megtestesülésre, és hangsúlyt kap a második eljövetele is. Ez utóbbi életünket, életvitelünket meghatározó tényező. Jézussal találkozunk **kell**, nem mindegy, hogy erre hogyan készülünk! Várakozásunk nem lehet tétlen, enervált sodródás, hanem tudatos ráhangolódás erre a találkozásra. Igyekszünk készíteni az utat az Érkező számára – minden fizikai és lelki küzdelmeink közepette.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Mire ez a füzet eljut híveinkhez, már egy évvel megint idősebbek lettünk, közelebb kerültünk a Jézussal való személyes találkozáshoz is. Érdemes újra átgondolni, milyen is volt az adventi készülletünk, karácsonyi ünnepünk.

Nemcsak a kiválasztott liturgikus szövegeink, de talán a minket körülvevő világ folyása is figyelmeztet bennünket, hogy így nem mehet tovább, valamit változtatni kell! Kívül is kívánatos, de arra vajmi kevés befolyásunk van. Fontosabb a magam megváltoztatása, a folyamatos megtérés. Mert Isten szerető atya – Fiát is odaadta értünk, Akinek épp a napokban ünnepeltük földi születésnapját – irgalmas, de igazságos is. Ezt emberi ésszel nehéz felfognunk, megértenünk, elfogadnunk. Ahogy Babits írja:

*Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmas,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kíznódnak látszik:
de te bízol benne. Bölcs belátás,
bízni abban, kit nem értünk, Ádáz. (Ádáz kutyám)*

Adventben ezt a titkot boncolgattuk, tegyük fel magunknak a kérdést: az elmúlt időszakban jutottunk-e előbbre? És általunk a mieink haladtak-e valamicskét Krisztus felé?

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.12.16. - 23:20

2022. január

Decemberben a Mindszenty iskola aulájában találkoztunk, hogy imaóránkon adventi várakozásunkról, ünnepre készülésünkről gondolkodjunk. László atya az Oltáriszentség kihelyezése után rövid bevezetőt mondott.

Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy. Jézus kenyér színeiben, az Oltáriszentségben.

Ádventi időszakot élünk át ezekben a napokban, hetekben. A várakozás öröme van a lelkünkben. Várakozunk Megváltónk születésnapjára. Meg akarjuk ünnepelni azt a napot, ami megváltásunk kezdete.

Ádventben azonban arra is gondolunk, hogy Krisztus újra eljön közénk, hiszen ezt Ő maga ígérte meg. Azt mondta: „Nem tudjátok sem a napot sem az órát. Éppen ezért virrasszatok és imádkozzatok.” Ebben a lélekvirrasztásban és ebben az imádságban telik az idő.

De ádventben ott van Jézusnak egy másik mondata is: „Én veletek vagyok minden nap a világ végéig.” Krisztus arra vár, hogy a lelkünkbe is betérhessen. Minden nap, életünk minden pillanatában. Erre várakozik Ő, és erre vágyakozunk mi is.

Mai imaóránkban ezekről a gondolatokról elmélkedjünk.

Ködös hajnal-órák, tejszínű reggelek,
a földön sárguló, elkínzott levelek.
Az ég hólyagszemén nem tör át a nap,
sugárnyalábja felhőben megakad.
Az ősz lassan lépked, majd télbe borul
és ahogy megvirrad, be is alkonyul...
Este tompa fények remegnek az utcán,
megtörnek a tócsák fodrozódó foltján.
De a hétköznapi bányadt szürkesége
nem törheti meg azt, ami bennünk béke.
Lelkünkben reménység, a szívünkben áldás:
Ránk köszöntött advent, boldog Jézus-várás...

Ágh Tihamér: Adventkor c. verse megfogalmazza a mostani időszak körülményeit, hangulatát, lelkiállapotunkat.

Az ige testté lett, és közöttünk lakozott. A történelem adott pontján – 2000 évvel ezelőtt – Isten emberi alakban eljött közénk. Vállalta emberi életünk, sorsunk minden esendőségét, nehézségét – a születéstől egészen a

keresztthalálíg. Felfoghatatlan ez a szeretet, amivel a Teremtő a teremtménye felé fordul.

Az adventi időben ez a születés, a megtestesülés van leginkább a szemünk előtt, amikor karácsonyra, Jézus földi születésnapjára készülődünk. Emlékezünk az első eljövételére, amire a zsidó nép, a választott nép évszázadokat, évezredekot várt – tudjuk az Ószövetségből, a próféták jövendöléseiből. De ismerjük ígérését, hogy újra el fog jönni az idők végén, a világ végén. Ezen második eljövétel időpontjáról nem tájékoztatott bennünket, sőt, figyelmeztet, hogy legyünk készenlétben mindig, mert: „Nem tudjátok sem a napot, sem az órát.”

Várakozás, vágyakozás – ez a mai együttlétünk mottója. Várakozunk az Úr érkezésére. De milyen is a mi várakozásunk?

A földön élünk, általában nagyon röghöz kötött, nagyon is emberi a mi gondolkodásunk, várakozásunk. Nekünk konkrét elképzeléseink vannak, mit és hogyan szeretnénk megvalósítani, elérni, még az Istennel kapcsolatban is. Ebből adódóan azután óhatatlanul csalódások is érnek bennünket, mert az Úr más dimenzióból, nagyobb távlatból nézi és látja a mi kis játszóterünket, amit emberi életnek hívunk. Sokszor nagy vehemenciával ostromoljuk az eget, valamire nagyon várunk, vágyakozunk, hogy az úgy legyen. De általában nem úgy, és nem akkor valósul meg a dolog, amit nagyon szeretnénk. Az Úr jobban tudja, mire van igazából szükségünk, mi válik lelkünk hasznára. Ehhez, ennek felismeréséhez és elfogadásához bizony hitre, alázaatra van szükségünk.

Ma este erről a kettős várakozásunkról gondolkodunk. Miközben az idei karácsonyra készülünk – Keresztelő János intését megszívlevélve próbáljuk lelkünk egyenetlenségeit elsimítani – gondolunk a második eljövételre is!

Én úgy gondolom, ez a második eljövétel sokkal fontosabb életünkben, mondhatnánk: meghatározó. Hiszen, ha tudjuk, tudatosítjuk magunkban, hogy Jézussal találkozunk **kell**, ez megváltoztatja, meghatározza életvitelünket. Várakozásunk mélyén ez a fajta várakozás, ez a vágyakozás él. Adventi elcsendesedésünk is ezt szolgálja. Egyházunk liturgiája, ami a sötétségből a növekvő világosságba vezet bennünket, Jézus folytonos közeledését hangsúlyozza. Maga a természet is példát mutat nekünk, hogy a harsányságból most a visszafogottságba váltott, és készül az új indulásra.

Adventben mi is egy új indulásra készülünk, ezért a megfontolt, átméltott várakozásunk, és szívünk vágyakozása a Jézussal való találkozásra.

Énekeljünk:

*Téged vár a népek lelki sötétsége, Isten:
Nincs, ki nekünk harcainkban segítené itt lenni.
Ha szentséges arcod ragyog vándorutunk végén:
Megnyugosznak egymás mellett a nemzetek békén.*

*A sötétség tévedését, Uram, oszlasd széjjel
S töltsd be lelkünk Szentegyházad igaz igéjével.
Légy a népnek fényessége, hogy egy úton járjon,
És a kétség útvesztőin mégis Rád találjon.*

A mai alkalomra válogatott szövegek az imént említett gondolatokat járják körül, megfogalmazva emberi létünk esendőségét, bizonytalanságunkat, kétségeinket is. Mindannyian megtapasztaltuk már, hogy pillanatnyi hangulatunk, lelki állapotunk mennyire befolyásolni tudja hitbeli bizonyosságunkat. Időnként furcsa kérdések is megfogalmazódnak bennünk. De ez nem baj, sőt! Ez is kifejezi és erősíti meggyőződésünket, hogy mennyire rá vagyunk szorulva az Úr irgalmára!

Simon Aranka: Jönnöd kell!

Veszett világ, letarolt föld,
Hangja mélyből felszakadó sóhaj.
Üres méhe nászért zokog,
Vár még az ég a megváltó csókkal.

Nekem sincs már régen semmim,
Csak maroknyi elfeledett álmom.
Rejtett vágyam hült zugában
Közelséged lobbanását várom.

Jönnöd kell, mert pusztul minden!
Hazugságból kovácsolunk fegyvert;
Gyáva urak, önző szolgák,
Nem ismerünk sem Istent, sem
embert.

Jönnöd kell, mert szükség van rád!
Démoni káoszban nyakig járunk...
De Te mégsem bíróként jössz;
Visszaadod békességes álmunk.

Úgy érkezel, mint a hajnal:
Kibújsz mélykék lepleből az éjnek,
Szelíd csöndben érsz majd földet,
S lépted nyomán születnek a fények.

Fogalmazzuk meg egy kicsit másképp is bizonytalanságunkat, vágyakozásunkat:

Gerzsenyi Sándor: Karácsony küszöbén

Hiába hoznék most megint
szagos mirhát, illatos áloét,
buzgalmamon már arany sem segít.

Te engem vársz. A szívemet.
Enélkül még a minden is kevés.
Emészt a vágy: találkoznom Veled.

De bennem vétkes vágy lapul.
Szép szívedhez számító érdek űz.
Szenvedek szörnyen, bús ártatlanul...

Ledobtam álságom mezét,
Üres lélekkel jöttem jászladig.
Eléd omol e mindig büszke térd.

Nem kell egyéb, csak lássalak.
Gyötrött lelkembe vésem képedet.
Távoznom tőled másként nem szabad.

Te engem vársz. A szívemet. / Enélkül még a minden is kevés. – Nagyon fontos megfogalmazás. Jézus vár, pont ezt várja tőlem! A szívemet! Imádkozzunk:

Ó, Jézus! Gyermekként jöttél emberi világunkba. Gyenge, magatehetetlen gyermekként születél meg, miként minden ember. Gyermekként szükséged volt a szeretetre, a gondoskodásra, a törődésre. Oly módon szeretnék hozzád közeledni, ahogyan az édesanyák gyermekükhöz. Szeretettel, gyengédséggel, odafigyeléssel. Alázattal meghajolva a születés titka előtt, az élet titka előtt, a gyermek titka előtt. Rácsodálkozva arra, hogy minden új élet, minden újszülött gyermek az Isten ajándéka. Hiszem, hogy születésed új lehetőségeket, új utat nyit meg számomra. Születésed adjon nekem bátorságot és erőt az újrakezdéshez és a lelki újjászületéshez! Ámen.

Mikor ránk szakad a világfájdalom – mostanában, ha kicsit szétnézünk, talán érthető is – elkeseredünk, elkedvetlenedünk, tán még kételkedünk is, de mégiscsak az Urat keressük:

Várnai Zseni: Szavak a Nagy Ismeretlenhez

Minden teremtett lény nevében mondom:

Teremtőm!

Ez a kis csillagod itt a naprendszer óraművében,
a Merkúr, Vénusz, Mars, Jupiter
testvéri közelségében,
ez a kis Földed itt
világod parányi pontján
nagyon boldogtalan,
és végtelen bánatot, könnyet,
szenvedést, fájdalmat hurcol
örökös bolyongó útján.

Nem tudom, így akartad-é?
Nem tudom, pillantasz-e néha
óriás műhelyedből,
nagy dolgaidd közül
eme kis földgomoly felé
melyet a végtelenbe hajítottál?
Tudod-é, hogy itt emberré magasodtak
már az őszanyagok
és gondolattá kristályosodtak
az ösztönök
s most a fájdalomtól, kintől üvöltve
világodat ostromolják?

Te, ki az elképzelhetetlent mozgatod,
ki úgy tereled a vándor planétákat,
az üstökösöket és a naprendszereket,
mint jó pásztor a nyáját,
ki a mindenség mindene vagy,
úgy akartad-é,
hogy e kis csillag legyen a tagadás,
a kiáltó vád, végtelen harmóniádban,

vagy idesúrtetted minden világot
rosszát és fonákját,
mint ahogyan mi számkivetjük a leprásokat
egy messzi, lakatlan szigetre?!

Ki tudhatja, hogy akartál-e,
vagy nem akartál valamit velünk?
Ki tudhatja, látsz-e bennünket,
hallasz-e bennünket végtelenséged trónusáról?
Hiszen Te oly óriás vagy,
hogymint Téged nem láthatunk.
S mi oly parányiak vagyunk,
hogymint Te nem láthatsz bennünket.

Ó, hogyan juthassunk hát a közeledbe,
Teremtőm,
Ó, hogyan segíthetsz rajtunk!

Megint fogalmazzuk meg egy kicsit másképpen kétségbeesésünket, és reményünket:

Sík Sándor: Kiáltás a pusztába

Róma első bombázásának hírére

Isten, ki a világ felett
Nem-rezgő karral emeled
A Rend virrasztó vesszejét:
Legyen úgy, amint rendeléd.

De vajjon híreddel van-é,
Hogymint zuhannak a Bál elé
Kiket Igéd felszoptatott,
A népek, vért-itt állatok?

Nézd Uram: disznókkal etet
Meváltott embertesteket
Ésmindent ami kegyelem,
A tékozló Történelem!

Tudom, nincs ez se Nélküled,
Tudom, hogymint áll a Feszület,
Amíg vonaglik és üvölt
Az embervér-gyalázta föld.

Tudom, hogymint nincsen messze már
A szabadító napsugár,
És a bűnbánó tengeren
A szép szivárvány megjelen.

De mi lesz Uram reggelig,
Haddaddig szertenégyelik
A legutolsó csecsszopót
A heródesi vérkopók?

Úgy-e Uram csak titkolod:
Vannegy dajka Egyiptomod,
Ahol jószágod rejteget
Egy betlehemi Gyermecket,

Kin nem fogott a gyűlölet,
Kitejet szopott vér helyett,
Kia pusztából kél elő!
Kialtsimmár Keresztelő!

A megfogalmazott kétségeinket tegyük most félre, váltsa fel inkább a gyermeki bizalom: az Úr velünk van minden nap a világ végéig – ahogy mennybemenetelekor megígérte. Tehát nincs okunk reményvesztettségre! Ady versével, gyermeki bizalmával emlékezzünk, mondhatnám, nosztalgiázzunk:

Ady Endre: Kis, karácsonyi ének

*Tegnap harangoztak,
Holnap harangoznak,
Holnap után az angyalok
Gyémánt-havat hoznak.*

*Szeretném az Istent
Nagyosan dicsérni,
De én még kisfiú vagyok,
Csak most kezdek élni.*

*Isten-dícséretre
Mégis csak kiállok,
De boldogak a pásztorok
S a három királyok.*

*Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.*

*Uj csizmám a sárban
Százszor bepiszkolnám,
Csak az Urnak szerelmemet
Szépen igazolnám.*

*(Így dúdolgattam én
Gyermek-hittel, bátran,
1883
Csúf karácsonyában.)*

Igen, elcsüggedésünket váltsuk át bizalomra, és hitünkől fakadó szeretetre, aktivitásra. „A hit a szeretet által tevékeny” – ahogy többször idéztem Szent Pál tömör megfogalmazását.

Nagy Kornélia: Adventi szolgaság

Máté 24,45-46

Adós-börtönből szabadított szolgál,
a sötét odú elmaradt mögöttem,
kiváltó Gazdám kihozott a fényre,
kegyelmesen múltamat eltörölte.

Kezem bilincsét összeroppantotta
s tennivalókat Ő rakott beljük:
kiket rámbízott, segítsen, szeressem
és ne unjam, ha elfáradok velük.

Szemem, hogy lásson, és fülem, hogy halljon,
Ő gyógyított meg, s nem hagyott magamra.
Igyekezzél, hogy jól végezd a dolgod,
bíztat Szentlelke, visszajön a Gazda!

Uram, segíts, hogy jól értsem Igédet,
s Te légy a Fény, hogy szemem is jól lásson,
maradj velem a földi út hosszában,
hogy az az óra munkában találjon!

Hitünk fokmérője, hogy Jézus tanítását, parancsát hogyan váltjuk aprópénzre. Az elszámláláskor is az lesz a mérce, hogy éhes voltam és ennem adtatok, ruhátlan voltam, és felruháztatok, ... ismerjük a kritériumokat. Tehát „míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben”

Vagyis: *az az óra munkában találjon...*

Életkorunkban előre haladva letisztulnak, helyükre kerülnek a dolgok. Visszatekintve egyre több miértünkre is megjön a válasz.

A karácsonyi ajtó

Emlékszem, rég volt. A bezárt ajtót
hosszú estéken remegve lestem.
Vártam nyílását, azon a sok-sok
felejthetetlen
szép gyermekkori karácsonyesten.

Kipirult arccal, dobogó szívvel,
úgy vártam, mikor fordul a zárja,
mikor tárul fel s mikor ragyog fel
a titkok fája.
Ó, hogy csábított minden kis ága!

Rég volt... azóta évek repültek
és messziről int már az öregség,
s azt veszem észre, felnőtt vén gyermek
- ez már nem emlék –
a karácsonyi ajtót lesem még.

Ó, de már többet tudok azóta,
gazdagabb titkok hívnak és várnak!
Ragyogóbb minden karácsonyfánál,
- mit szem nem láthat -
országában a dicső Királynak.

Tudom, az ajtó egyszer kitárul,
s jöhetnek gondok vagy szenvedések,
ez ad most nekem derűt, nyugalmat,
hogyan ott az élet
az ajtó mögött... s már a küszöbön élek.

Az adventi idő tehát a Jézussal való találkozásra figyelmeztet. Hogy mikor lesz ez az idő vége, nem tudjuk. De minden nap találkozhatunk lélekben vele, akár a szentmisében – roratéinkon, akár imádságainkban, elmélkedéseinkben, vagy éppen rászoruló testvéreinkben. Járjunk nyitott szemmel, szívvel! Imádkozzunk:

Urunk, Jézus! Te minden nap, minden pillanatban jössz hozzánk. Szívünk ajtaján kopogtatsz, szeretnél belépni életünkbe. Én mégis sokszor észre sem veszem érkezéset, nem hallok hangodat, nem ismerem meg arcodat. Megfeledkezem arról, hogy szegény, rászoruló, szerencsétlen emberek alakjában érkezel. Taníts engem a türelmes, reményteli, örvendező várakozásra. Taníts arra, hogy úgy várjalak, ahogyan a kismamák várják gyermekük születésének pillanatát. Érintsd meg szívemet! Töltsd be vágyakozásom! Tedd boldoggá az életem jövedeleddel! Ámen.

Jézus tehát jön, közeledik felénk, be akar lépni életünkbe, társunkul szegődik. De az emmauszi tanítványokhoz hasonlóan mi sem ismerjük fel, nem esik le a tantusz, hogy Ő jár velünk. Mi meg csak várakozunk...

Szlovák Tibor: Mikor jössz?

Tudjuk, hogy visszajössz,
de azt nem, hogy mikor,
pedig már van kvarcóránk,
s uránóránk is, amely ezer év alatt
egy tized másodpercet sem késhet...
- de ezek nem jelzik, mikor jössz!

Kozmikus távcsöveink lencséje
nem foghat el,
radarhullámaink nem ütköznek
Beléd...

Tudjuk Földünk korát,
sejtjük útját jövőnknek
s ha földi életed harminchárom évét
beprogramoznánk életünkbe hittel,
nem azt számítgatnánk, mikor jössz,
hanem azt, hogy szerintünk bár
ezerévet késhetsz,
de eljössz!
Idejében.

Ha az Úr eljövételéről elmélkedünk, mindenképpen hangsúlyozni kell Mária igenjét, mert ezáltal testesült közénk Jézus. Szűzanyánk akkori vállalása, és a folyamatos pártfogása, közbenjárása, hogy a botladozó embert Szent Fiához elvezesse, földi életünk meghatározó történése. Ezért méltó hálaszót nem is tudunk megfogalmazni.

Szent-Gály Kata: A Boldogságos

Mint régi mester vert arany keretbe
foglalta képed, áhítattal festve
szemed sötétjét s annak mély tavát,

úgy írom én a szép szavak veretjét,
hogy arcod fényét jobban felvetítsék
és megmutassák azt a glóriát,

amely felizzott rajtad csendes éjen,
egy istállóban, hol Fiad szemében
tekintett rád a testté lett Ige,

vagy még előbb, midőn az angyalszóra
vállaltad Őt el, -- úgy van, már azóta
ragyogsz egünkön, Isten Anyja, te!

Idézzük is fel egyik adventi énekünkkel ezt a kezdetet:

*Ébredj, ember, mély álmodból,
Megszabadulsz rabságodból.
Közelít már üdvösséged,
Eltörlik már minden vétked.*

*A Szűzhöz így szól az angyal:
Üdvözlégy, teljes malaszttal!
A Szentlélek megárnnyékoz,
S áldott méhed gyümölcsöt hoz.*

*Elküldé az Úr angyalát,
Hogy köszöntse Szűz Máriát,
Kinek tiszta, szűz méhébe
Alászállt az örök Ige.*

*Fiad Jézus néven hívod,
Ő váltja meg a világot,
Melyet oly rég tart a sátán
Fogságban a bűnnek láncán.*

Az adventi idő kegyelmi idő. Megvan a lehetőségünk, hogy azzá tegyük. Hogy odahallgassunk az Úrra, mit szán nekünk, mire inspirál. Hát figyeljünk rá!

Szent-Gály Kata: A kegyelem pillanata

Isten átmegy a világon,
akkor is, ha nincs Karácsony.

Néha megáll - csend a csendben -
hogyan sorsára fölszenteljen

szántóföldet: legyen bátrabb,
mikor a nagy ekék járnak,

tengervizet: hamar forrjon
benne össze a hajónyom,

kismadarat, hogy a szárnya
készüljön a magasságra,

hogyan a kő, mit összezúztak,
útja legyen taposóknak, -

csendesülj le, hogy megértsed,
mire szentelt az Úr téged.

Csendesülj le, hogy megértsed, mire szentelt téged az Úr téged. Ezzel a gondolattal köszönünk el mára az Oltáriszentségben már megérkezett Mesterünktől.

*Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondom.
Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.
Áldás csengetés
Tebenned remélek, szívemből szeretlek.
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.*

Befejezésül egy másik népénekünkkel foglaljuk össze mai gondolatainkat: várankozásunkat, vágyakozásunkat.

*Mint forró sóhaj,
Elhaló bús jaj
Kél halk énekünk.
Sötétben járunk,
Hajnalra várunk:
Jöjj el, Istenünk!*

*A bűn úr most is;
Gyötör is, foszt is.
Sír a jó feléd:
Mikor jössz végre
Kitűzni égre
Győzelmed jelét?*

*Választott néped
Így sírt föl Érted,
Nyögve bús igát.
Őszülők lelke
Várta, epedte
Isten egy Fiát.*

*Jöjj, a bűn éget,
Jöjj, várunk téged,
Jézus, Istenünk!
Isteni gyermek,
Ó, hozz kegyelmet,
Hozz békét nekünk!*

További szép és tartalmas adventi készületet, szívbeli vágyakozást kívánok mindenkinek, amikor megköszönöm az egész évi együttgondolkodást, együtt imádkozást a rendszeresen jelenlévőknek, különösen is a közreműködőknek.

Jézus vár, elénk jön, bizonyosan találkozni is fogunk vele – és nemcsak karácsonykor!

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Pusztai Sándor: Bennünk fénylő csillag

sírásra görbült a szánk
mikor a legszebben akartunk énekelni

gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni

induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni

a jóságot még ma
el kéne kezdeni

óh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda